

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensward, T. C.

Titel: Udrag fra Ægtestand

Citation: Gyllembourg-Ehrensward, T. C.: "Ægtestand", i Gyllembourg-Ehrensward, T. C.: *Ægtestand*, udg. af Vibeke Blaksteen, Dansk lærerforening/Skov, cop. 1982, s. 59. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-gyllem15-shoot-idm140012813338496.pdf> (tilgået 05. maj 2024)

Anvendt udgave: Ægtestand

Medens disse to Mænd saaledes søgte ved en lille ensom Samtale at holde sig skadesløse for det store Selskabs Mangler, nød man imidlertid i Salen en smuk lille Scene. Døren til Kabinettet aabnedes paa ny, og man saa et yndigt Tableau, en Gruppe, forestillende Morgenen: en kvindelig Figur med en Fakkell, tilligemed en Genius, der udstrøede Blomster, og som halv blev baaret af hende, halv svævede efter hende. Man havde ordnet dette saaledes, at det ganske havde Udseende af, at disse Figurer ikke berørte Jorden, men virkelig svævede over den. Annettes og 60 den lille Antons ungdommelige, lette Skikkelser var skabte til at forestille den unge friske Morgen. De var begge meget smukt draperede, og bar Vinger, der kunstmæssigt var dannede af Flor og lignede Sommerfuglevinger. En almindelig Applaus modtog den nydelige Gruppe. Musikken vedblev, og ligesom oplivede sig mere og mere, og det saa ud, som om den meddelte de stille Figurer Liv og Bevægelse. De rørte sig, drejede sig bestandig i hurtigere Kredse, løsrev sig til sidst fra den Ramme, der indfattede dem, og skred over Dørtrinnet ind i Salen, hvor der midt paa Gulvet foran Tilskuerne var Plads nok til en Dans, som de opførte. Annette havde godt forstaaet at lempe denne efter den lille Antons Evner, og det var beundringsværdigt, hvilke gratiøse Stillinger, hvilke dristige Spring hun i saa kort Tid havde lært sin spæde Elev. Det skønne Barn drejede sig om hende med Øjne, som funkledede af Glæde, og kastede med smilende Ansigt sine Blomster ud mellem de tilstedeværende, der ikke kunde afholde sig fra med Vink og sagte Udraab at give ham sit Bifald til Kende, medens hans Moders Hjerter slog af Glæde, ved at beskue ham. Annettes smaa Fødder berørte næppe Gulvet; i lette Spring hævede den yndige Skikkelse sig, og syntes at svæve for Vinden, idet hun svang sin brændende Fakkell. »I Sandhed,« hviskede Sardes til den henrykte Ferdinand: »En saadan Morgen bebuder en skøn Dag.«